

תלמודו בידו

דף ג עמוד ב

**א] מה ממעטת המשנה במנין "חמש עשרה" נשים
הפוטרות צרותיהן אף מן החליצה ?**

**ב] לרב ולרב אסי, מדוע המשנה אינה מונה סוטה
ואילונית בכלל אלו שפוטרות צרותיהן מן החליצה ?**

ג] מנין שערוה פטורה מן היבום ?

ד] מנין שערוה פוטרת את צרתה מן היבום ?

א] 1. סוטה: זינתה אחת מנשי אחיו, ומת בלא בנים, צרת הסוטה חולצת.
[ולרב פטורה מחליצה כצרת ערוה, שנאמר בסוטה "נטמאה" בדומה לעריות].

2. אילונית: אחת מנשי אחיו אילונית, ומת בלא בנים, צרת האילונית חולצת.
[ולרב אסי פטורה מחליצה, שאילונית אינה בכלל יבום, שנאמר "אשר תלד"].

3. ממאנת: אחת מנשי אחיו היא יתומה קטנה שהשיאוה אמה ואחיה, ומת בלא
בנים, ומיאנה הקטנה ביבם.

אסרו חכמים על צרתה להתייבם, אבל חייבת בחליצה.

4. מחזיר גרושתו: גירש אחיו אחת מנשותיו, ונישאת לאחר ומת, ועבר אחיו והחזירה ומת
בלא בנים. הגרושה וצרתה אסורות להתייבם, אך צריכות חליצה.

**ב] נמנו עריות ששייך בהן צרת צרה, שכן הן אסורות ליבם זה אך מותרות לשאר האחים.
ואילו צרת סוטה ואילונית אסורות לכל האחים, ולא שייך בהן צרת צרה.**

ג] "אשה אל אחתה לא תקח לצרור לגלות ערותה עליה". הייתור "עליה" מלמד שאחות
אשה אסורה אפילו במקום מצות יבום, אף שנאמר בה "יבמה יבא עליה".
- שאר העריות, נלמדות בבמה מצינו מאחות אשה [שהן וצרותיהן פטורות].

ד] צרה: "לצרור" מלמד שאף צרת ערוה אסורה ביבום.

צרת צרה: משלא נאמר לצור, משמע שנפטרות צרות הרבה, כלומר אף צרת צרה.